

Uit je comfortzone: Nederlandse in Colombia

Mauricio Meneses Santiago werd op 11 november 2017 in de Utrechtse St. Catharinakathedraal priester gewijd. Hij kwam enkele jaren eerder vanuit Colombia naar het Aartsbisdom Utrecht om hier priester te worden. Romy Sloot ging vorig jaar vanuit de internationale katholieke missieorganisatie Fidesco als vrijwilliger naar Colombia (zie 'Op Tocht' 2019, nr. 7). Mauricio vertelt over zijn ontmoeting met Romy eind vorig jaar in Bogotá:

"Ik had nooit gedacht dat een jonge Nederlandse vrouw, toen ik mijn vaderland Colombia bezocht, mij een spiegel zou voorhouden om enkele aspecten van de realiteit van mijn leven te zien, maar dan wel in een omgekeerde situatie. Deze jonge vrouw is Romy Sloot, ze is op missie in Colombia en is bereid om daar twee jaar te blijven. Ze werkt aan een milieuproject in een kindertehuis in een arme wijk ten noorden van Bogotá. Romy was bij de jongerengroep van het Aartsbisdom Utrecht die naar de WJD in Panama is geweest. Ik heb haar ontmoet tijdens het voorbereidingsweekend en de WJD zelf, een erg aardig meisje, stil maar zeer actief. Ze nam deel aan de stream theologie en had de apostolische exhortatie 'Gaudete et exsultate' bij zich, die ze me diezelfde dag nog leende, omdat ik het document in Panama

in het Nederlands wilde herlezen. Haar stilte, haar belangstelling voor de stream, haar aanwezigheid bij alle activiteiten, haar vriendelijkheid, waren zichtbare tekenen van een jonge vrouw die heel nieuwsgierig was over het geloof, maar ik had nooit gedacht dat ik haar een jaar later als 'missionaris' in Bogotá weer zou ontmoeten.

Tijdens mijn laatste vakantie was ik samen met twee parochianen uit Amersfoort in Colombia en het was geweldig om Romy te ontmoeten. Even had ik het gevoel dat de wereld op zijn kop stond, een Colombiaan die zich inzet voor het geloof in Nederland en een Nederlands meisje dat zich inzet voor de armste kinderen in Colombia, hebben elkaar ontmoet in Bogotá. Het voelde vreemd aan, maar het was heel bijzonder. Dat was in november; als iemand uit Colombia op bezoek komt in Nederland en voor mij koffie, aguardiente, chocorramos of andere typisch Colombiaanse producten meeneemt, maakt me dat helemaal blij... Dus ik bracht voor Romy voor 5 december iets van een mooie Nederlandse traditie mee: Sint Nicolaas reisde in mijn bagage mee om deze dappere, vastberaden, avontuurlijke en missionaire jonge vrouw een glimlach te bezorgen! Ja, ik wist dat zij dat jaar niets zou horen over Sint en zijn pieten... Dus ik nam voor haar een chocolade Sint, pepernootjes en een chocoladeletter mee... Haar glimlach vol dankbaarheid, haar openheid om te praten over haar ervaringen in Colombia, haar vastberadenheid en moedige karakter zonder welke het niet mogelijk zou zijn om deze ervaringen te beleven, hebben mij

doen besluiten met u te delen wat deze inspirerende ontmoeting voor mij betekende.

Tijdens het gesprek herkende ik mezelf in alles wat ze zei. In het midden van la calle 72,

dichtbij het klooster waar ik in 2001 mijn ja-woord gaf aan God, zat ik in het hart van Bogotá aan de koffie met een jonge vrouw die oorspronkelijk afkomstig is uit het land waar ik woon en werk, en die nu woont en werkt in het land waar ik vandaan kom. De rollen waren omgedraaid. Wij spraken over haar ervaringen in Colombia, maar naar mijn gevoel was het net als of wij het over mijn eerste jaar in Utrecht hadden.

Lachend deelde ze met ons de onmacht om zoveel te willen doen voor de kinderen en de mensen, maar beperkt te zijn door de taal. Ze vertelde ons hoe moeilijk het is om voor mensen of kinderen te staan en een *ratatata* van woorden in het Spaans te horen die ze niet kan begrijpen en om ze in *ratatata* in het Engels of Nederlands te antwoorden, wat de mensen ook niet kunnen volgen, maar dat ze uiteindelijk met handen- en voetenwerk een heel eind komt. Eerste gemeenschappelijke element: de taalbarrière. Hoe inspirerend, want die *barrière* zal mettertijd verdwijnen. "Iedereen zegt dat Spaans makkelijk is," zei ze, "maar het is één ding om het te zeggen en een ander om hier te zijn en het te leren..." Tja heel herkenbaar! Maar zoals we in het Nederlands zeggen: het komt goed.

De passie waarmee ze daar in Bogotá over haar werk sprak, was aanstekelijk. Zij vertelde ons hoe zij het openbaar vervoer nam, over de trajecten die zij moest lopen, de negatieve en positieve ervaringen die andere collega's hadden die daar in de hoofdstad van Colombia zijn of waren geweest. Ik kon al een beetje van de Latijns-Amerikaanse passie in haar voelen! Die *passie* was het tweede inspirerende element.

Midden in het gesprek en gezien de slechte reputatie die Colombia in het buitenland heeft, vroeg ik haar: "Voel jij je hier in Colombia onveilig?" Zonder aarzeling zei ze me: "Natuurlijk niet! Tot nu toe heb ik me niet onveilig gevoeld en ook niet bang." Zo kwam het derde inspirerende element in het gesprek: *positiviteit*. Hoewel ze nare verhalen heeft gehoord over de onveiligheid in Bogotá, voelt ze zich veilig en rustig.

Deze Nederlandse weet de harten van Colombianen en vooral van kinderen voor zich te winnen. Beetje bij beetje leert ze Spaans, ze spreekt met een passie voor missie en met veel positiviteit zegt ze dat alles goed komt. Drie gemeenschappelijke elementen in

het leven van degenen onder ons die de uitdaging aangaan om het vaderland te verlaten: *barrières* die overwonnen moeten worden, *passie* en *positiviteit*. Het element van het geloof verbindt in ons geval natuurlijk al deze verhalen; de ontmoeting met Romy was erg inspirerend. Tijdens het gesprek, tijdens het lopen naar de verschillende plekken in de grote stad Bogotá en toen ik in het vliegtuig zat terug naar Nederland, dacht ik dat deze ontmoeting me deed inzien wat veranderlijk (accidenteel) en fundamenteel is in het thema van de missie. Hoe geweldig is het om zoveel gemeenschappelijke elementen vanuit verschillende realiteiten te hebben benaderd. Dit is zeker niet alleen het geval tussen een Colombiaan die met liefde leeft en met plezier werkt in Nederland en een Nederlandse die hetzelfde doet in Colombia. Maar dit is het geval bij veel missionarissen, veel mensen die de uitdaging aangaan om hun comfortzone te verlaten om vanuit de liefde een steentje bij te dragen aan de mensheid, zonder zich te bekommeren om het verschil, maar met respect daarvoor en met liefde voor de mensheid. Het thema van een 'Wereldkerk' die ons soms zo abstract lijkt, zag ik hier heel concreet: een gemeenschap, van alle naties, rassen en talen...

Bedankt Romy voor je ja-woord en je moed... Sint is klaar om jou dit jaar weer te bezoeken... En we zingen en we springen en we zijn zo blij want er zijn geen stoute kind'ren bij!

door Mauricio Meneses Santiago

